

1. BÖLÜM

ELIZABETH NEREDE?

O kulübenin içinde neler olup bittiğini anlayabilmek için ya arıların dilinden anlayan biri ya da deneyimli bir polis olmak gerekiyordu. Olaylar sadece bir öğleden sonrasına sığmış olsa da gerçeğin bulunması ileri bir tarihe kalacaktı.

Oysa Baldat Ailesi güne her zamanki gibi sıradan işlerle başlamıştı. Evin çocukları okula gitmiş, büyükler ise işleri gereği, peteklerin temizliği için kovanların başında toplanmışlardı. Beş-on değil, yüzden fazla kovan vardı.

Şirket aile üyeleri tarafından kurulmuştu. Ürünleri bal, arı sütü ve propolisten oluşmaktaydı. Baldatlar sadece ballarıyla değil, kavanozlarının üzerinde okuyanı gülümseten sloganlarıyla da hayli ünlenmişlerdi: “Baldat balları, şarkı söyler arıları!”

Bu sloganı şehrin çeşitli köşelerindeki panolarda görenler,

okumadan geçemezdi. Ordu şehrini aşarak, ülke geneline yayılan markalarını ayakta tutabilmek için aile fertleri büyük küçük demeden çalışır, evin geçimini sağlayan arılara canları gibi bakarlardı.

Bütün çiftliği ayağa kaldıran olayın olduğu gün, evin gençleri okul arkadaşlarını çiftliğe davet etmiş, onlar için arıcılığı anlatan küçük bir teknik gezi düzenlemişlerdi. Bal sağımı zamanı değildi ama misafirlere kovanları gösterecekler, arılara ait pek çok sırrı tek tek açıklayacaklardı. Bir parmak bal için sarf edilen çabayı, peteklere saklanan şifalı ürünleri bir tek onlar biliyormuş gibi anlatacaklardı.

Orada büyüyen çocuklar için bilgi veya silgi fark etmezdi, elinde olanı vermeyi, paylaşmayı arılardan öğrenmişlerdi. Balmumundan petek yapan, çiçek nektarlarından bal üreten arılar bunca iş arasında birbirleriyle asla kavga etmez, yuvalarında aç kalan olmazdı.

Bir çiftlikte akrabalarıyla yaşayan Baldat Ailesi'nin gençleri, arkadaşlarını kovanların yanına götürmeden önce beyaz tulum giymelerini, maske ve eldiven takmalarını rica ettiler.

"Denizle şaka olmaz derler ya..." diye başladı DayıK. Hem anne tarafında hem baba tarafında akraba çok olduğundan, çocuklar en küçük dayılarına DayıK diyorlardı. "Arılarla kesinlikle olmaz. Saldırgan değillerdir ancak yuvalarına çok

yaklaşırsanız, yabancıyı tanırlar ve de kendilerini savunurlar," diyerek devam etti.

"Herkes gibi desenize," dedi misafir çocuklardan biri de.

Kovanların yanına geçtiler. "Petekleri incelemek için arıları sakinleştirmek gerekir," dedi DayıK. Küçük kapaklı huniye benzeyen bir tenekenin içine bir avuç talaş koyup küçük bir ateş yaktı. "Buna tütsü denir," diye ekledi. Birkaç saniyede oluşan dumanı da tenekenin arkasındaki akordeona benzeyen körük yardımıyla birkaç kez kovanların üzerine püskürttü. Buna arıcı körüğü deniyordu.

Misafirlerden biri yanındakine usulca, "Şov yapıyor," dedi. DayıK gülümseyerek başını iki yana salladı. "Yok," dedi. Hakkında konuşulanları duyduğunu göstermek istemişti. "Elimdeki sihirli huni, ben de bu çiftliğin sihirbazıyım!"

Gülümsemeler maskelerin ardında saklanıyordu. Körükten çıkan dumanlardan sonra arılar artık yuvalarına uzanan ellere tepki göstermiyorlardı. DayıK dumanlar içindeki kovanın içindeki peteklerden birini yavaşça aldı.

"Aaa, ne çok arı!" dedi biri.

"Bir o kadar da iğne tabii," diye ekledi bir başkası da.

Tahta peteğin altına üstüne baktılar. "Akıl dışı," dedi

misafirlerden biri. "Kendi peteklerini ağızlarından çıkan salgılarla inşa ediyorlar, sonra da içini balla dolduruyorlar."

"Gerçek sihirbazlık bu işte," dedi hemen yanındaki.

Dayık Peteği bir masanın üzerine aldı, bir parçasını özenle kesti. Çiçeklerden taşınan polenlerin toplandığı yerleri gösterdi, balmumu ve tükürük salgılarıyla zenginleşen propolisi anlattı.

"Polise de iş düşüyor, yani," dedi biri. Gülerken şaka yaptığını zannediyordu.

"Tam da üstüne bastın!" dedi Dayık. "Kovanların güvenlik ve hijyeninden propolis sorumludur."

"Vay arkadaş... arıların dünyası amma da düzenliymiş!"

Gülüşmeler bir kez daha beyaz maskelerin altına gizlendi.

"Mucizeler sadece hikâyelerde olmaz," dedi Dayık. Baldan sonraki en önemli ürünün arı sütü olduğunu ekledi. "Mucizelere inanmayan varsa bundan sonrasını dinlemeyebilir."

Misafirlerden ne uzaklaşmak isteyen ne de "sıkıldık" diyen oldu. Aksine dayının elindeki Peteğin üzerinde toplaşan arılar gibi, birbirlerine biraz daha yanaştılar.

O gün için biyoloji dersi henüz bitmemişti. Dayık, bu kadar dikkatli dinleyici kitlesi bulunca sırtını dikleştirmiş, sesinin tonunu bile kalınlaştırmıştı. Artık küçük dayıdan çok tecrübeli bir öğretmen havasına bürünmüştü. Öyleydi de. Baldat Ailesi'ne ablası gelin olunca katılmış, anne ve babasını köyde bırakarak Ordu'ya okumaya gelmişti. Büyükbaba Baldat onu kendi çocuklarından ayırmadan büyütmüş çalışkanlığının karşılığını da vererek çiftlik kâhyası olarak onu seçmişti.

Dayık biraz soluklandıktan sonra kaldığı yerden devam etti: "Genç işçi arıların çiçek özlerinden beslenmesiyle oluşan, arılara özgü salgı bezlerinden salınan sıvı..." Burada durarak çocukların ilgisini çekmeye çalıştı. "Nedir?" diye seslendi. Sorusunu elbette kendisi yanıtladı. "Arı sütüdür!"

"Peki... Peteğin içinden bu sütü nasıl alıyorsunuz?"

Soruların ardı arkası kesilmiyordu. "Petek altlarına kova tutmuyorsunuz herhâlde."

Dayık bildiklerini paylaşmanın keyfini çıkarmaya başladığından konunun ince ayrıntılara giriyordu. Misafire gülümsedi. "İnek sütüne atıf yaptığını anlamadım değil," dedi. "Arılarımızın sütünü küçük tahta kaşıklarla topluyoruz."

"Çook, çook eskiden arılar herhâlde böylesi peteklerde

yaşamıyorlardı, değil mi?" dedi misafirlerden biri, başına geçirdiğiyle tıpkı astronot gibi gözüküyordu. Her an sözü kesileceği gibi hızlı hızlı konuşuyordu.

"Haklısın," dedi Dayık. "Çiçeklerden topladıkları nektarı ve taşıdıkları polenleri ağaç kovuklarına bırakıyorlardı."

"O zaman kovanları da biz, insanlar icat ettik. Doğanın her işine karıştığımız gibi bunu da yaptık."

"Öyle demeyelim de..." dedi Dayık. "Sadece onlara yuva olacak küçük tahta evler inşa ettik, diyelim."

Misafir ikna olmamış gibiydi. Kovana uzun uzun bakarak, "Onların binbir emekle kendileri için ürettikleri yemekleri de alıyoruz," dedi. "Hem de izin bile almadan."

Dayık başını iki yana salladı. Gözlerini neredeyse bir bal üretme çiftliğinde açmıştı ve ilk defa bal hırsızlığı olduğu ima ediliyordu. Bir iki saniye havaya baktı, sonra bir ayağıyla toprağı eşeledi. Sesinin tınısı değişmiş, sözcüklerin hızı kesilmişti.

"Tam öyle değil," dedi Dayık. "Zaten o kadar fazla üretiyorlar ki kendi beslenmelerinden sonra kalan fazlalıkları biz alıyoruz."

Bu açıklamayla birlikte misafir gözlerini kovandaki arılara

dikti. "Desenize hem kendilerine hem de insanlara yetiyorlar."

Kovanların arasına sessizlik bir perde gibi çekilirken ne bir fısıldaşma ne de bir gülüşme vardı, arıların yaptığı işe bir saygı duruşu kendiliğinden beliriverdi.

Dayık ortamın sakinliğinden yararlanarak anlatıma devam etti: "Arı dünyasına giriş gezisi bitmeden," dedi. Kovanlardan birini işaret ediyordu. "Burada zehirlerin en tatlısı vardır," dedi. Özel bir bal olduğunu sadece bir kaşık tüketilmesini önerdiğini fazlasının zararlı olduğunu ekledi.

Zehirlerin en tatlısı, lafı hepsini güldürmüştü. Beyaz maskeli başlar sallanıyor, tulumlar titreşiyordu. Dayık, bu çiftlikte bal üretimini, geleneksel yöntemlerden pek sapmadan yaptıklarını söyleyince, "Tüh be!" dedi misafirlerden biri, "Yapay zekâlı arılarla bal üretimi göremeyeceğiz."

Dayık'ın ilginç bir gün yaşadığı kesindi. Sorular hiç çalışmadığı yerlerden geliyordu.

"Arı şeklindeki robotlarla mı?" diyerek sorusuna kendisi yanıt aradı. "Yok, onlarla olmaz!"

"Neden ki?" dedi misafir, "Arı şeklindeki mekanik arılar da çiçeklerden nektarı alırlar ve gelip kovana boşaltır. Üretimin

ilkesi bu değil mi?"

"Peki..." dedi Dayık. "Arılardan peteğe salgılanan değerli bileşimler ne olacak? Hepsinin birleşimi balın tat özelliklerini oluşturuyor."

"Yani nektarlar üst üste gelse bal olmaz mı?"

Dayık başını kaşdı, hatta bir süre düşündü. "Bir çeşit tatlı olur ama ilaç değerindeki bal... yok ondan olmaz!"

"Pekâlâ olur. Yapay bal olur!" dedi bir diğeri de.

Artık kahkahalar maskelerin ardına saklanamıyordu.

"Ooo... o zaten var," dedi Dayık. "Piyasada o kadar çok sahte bal var ki!"

Henüz bal üretimini yeni öğrenmişlerken bir de sahtesi olduğunu düşünmek hep bir ağızdan çıkan, "Hadi ya!" seslerini çoğalttı. Biri, "Yerken anlaşılır," dedi. Bir diğeri, "Hiç de anlayamazsın," dedi. En arkadan bir ses de, "Bu sahte bal olayı, keyfimi kaçırdı," dedi.

"Gerçek bir bal ile şekerden yapılmış sahte balı nasıl ayırt edeceğinizi de öğretebilirim," dedi Dayık ve hepsi duruldu. Tulumların içinde omuz omuza tokuştular.

Dayık her kovanda bir kraliçe arı olduğunu, işçi arıların

onun için nektar taşıdığını anlatırken ana arı olmazsa diğerlerinin de olamayacağını ekledi. Misafirlere tek tek bakarak, "Peteklerin sürekliliği için iyi bir ana arı gereklidir," dedi. Sesi iyice yükselmişti. Birkaç adımda yeşil bir kovanın önüne geçerek, "Burada Kraliçe arımız, en değerlimiz, Elizabeth var."

"İsim bile takmışlar," dedi içlerinden biri.

"Öyle," dedi Dayık. "Tam dört yıl önce..." uzaklara dalmıştı. "Babaannenin son doğum gününde Büyükbaba Baldat ona hediye etmişti."

"Başka ne olabilirdi ki zaten?" dedi misafirlerden biri.

Şaşırma sırası Dayık'a gelmişti. "Yani?"

"Eşine köpek yavrusu hediye edecek değildi herhâlde!" Dayık dik dik bakmayı sürdürünce de anlatmaya devam etti. "Kahraman arılar çiftliğindeyiz sonuçta!"

"Bazen sizi anlamak zor," dedi Dayık, gülümsedi. "Hangi kuşak olduğunuzu hesaplayamayacağım bile!"

"Hepsi birden!" dedi misafir yüksek sesle. "X, Y, Z, Ğ, karışmış durumdayız."

Kovanlar arası kahkaha fırtınası kopunca Dayık bir iki kez

gırtlığını temizlemek zorunda kaldı. Misafirler susunca da, "Çiftlikte ana arı satışı da var ancak Elizabeth bunun dışında," diye ekledi.

"Manevi değeri yüksek desenize."

Dayık başıyla onaylayarak önden yürümeye devam etti.

"Kraliçe bile olsa arıları birbirinden ayırmak mümkün değil," dedi diğeri de.

Ana arının şeffaf kanatlarına bakarak altı bacağını görebilmek için bir hayli uğraştılar.

"Ana arının karnı daha uzundur," dedi Dayık, "diğerlerinin ki kısa olur."

Bir petek üzerine hepsi birden eğildiklerinde, arıların birbirleriyle iletişim kurmak için yaptıkları hareketlerin bir tür dans olduğunu öğrendiler. "Biz de..." dedi biri. "Bundan sonra horonla iletişim kuralım!"

Beyaz tulumlarının altından, Karadeniz horonu için kollar yukarı kalkmış, ayaklar olduğu yerde tepinmeye başlamıştı bile. "Bu kadarı yetti!" dedi Dayık misafirleri kovanların olduğu bölgeden çıkararak çiftliğe gelen müşterilerin ağırlandığı yere davet etti.

Evlerin birbirine baktığı avlunun ortasında bakımlı, ahşap bir kulübenin önüne geldiler. Dışarıdan kibrit kutusuna benzeyen kulübenin büyük bir dış kapısı, her iki yanında da pencereleri vardı. Çam ağaçlarından yapılmış açık kahverengi yapı, Baldatlar için bir kovandan farksızdı. Akşam üzerleri orada toplanırlar, bal örneklerini birlikte tartışırlardı.

Misafirler kapının önünde maskeleri ve beyaz tulumlarını çıkartarak içeri girdiler. Kim oldukları apaçık ortadaydı. Aynı kiloda, yaklaşık aynı boylarda beş genç masanın çevresine doluştuğunda Dayık yeğenlerine bakarak, "Kendinize benzer arkadaşlar seçmişsiniz," dedi. "Sadece fiziksel özellikleriniz olarak demiyorum kısacık gezimizde anladım ki benzer tepkiler veriyorsunuz."

Bu sırada bir çiftlik çalışanı içeri girmiş elindeki tepsiyi masaya koymuştu. Tabakları masaya yerleştirirken, "Şimdi keyfim yerine geldi," dedi misafirlerden biri.

"O an geldi," dedi diğeri de. Gözünü bal dolu tabaklardan alamıyordu.

Misafirler ekmeklere kaşık kaşık bal sürüyordu, bir yandan da kulübenin içini de gözleriyle gezmeyi ihmal etmiyorlardı. Kalın tahtaların üst üste çakılmasıyla oluşan ahşap duvarlar, bal üretimini gösteren şema ve fotoğraflarla kaplıydı.

Birkaç lokmadan sonra içlerinden biri masadan uzaklaşıp, altında "Elizabeth" yazan çerçevenin önünde durdu.

"Sanki başında gerçekten bir taç var, aynı geçenlerde vefat eden İngiltere Kraliçesi gibi."

Bu cümlelerin arkasından masanın yanında kimse kalmadı, Kraliçe Elizabeth'i görmek isteyenler çerçevenin başına toplandı. "Hatırladınız mı?" diye sordu bir diğeri. "Geçen sene matematik dersinde 'altın oran' öğrenmiştik ya..."

"Eee?" dediler hep bir ağızdan.

"Baksanıza, gözleriyle çenesi arasındaki ölçü ondalık sayı yani 1.618!"

"Sanki hesapladın..." dedi arkadaşlarından biri. "Ama tam yerinde attın!"

"Ben demiyorum ki ünlü matematikçi Fibonacci öyle hesaplamış."

Dayık bir çerçevenin tartışan misafirlere bakarak, "Her gün bu fotoğrafı görürüm ama doğrusu 'bilmem ne oranı' hiç aklıma gelmemiştir."

"Ee, ne Z ne de X kuşağı tanımına sığarız biz," dedi bir diğeri de. "Her birimiz aynı gibi görünsek de parmak izlerimiz

kadar karakterlerimiz de farklıdır!"

Dayık hafifçe güldü. "Sizi yeterince ciddiye almamışım galiba," diyerek tek tek gözlerine baktı. "Yeğenlerimin kendileri gibi eni konu farklı düşünen arkadaşlar seçmelerinden daha doğal ne olabilirdi ki?"

"Eh, öyleyiz tabii!" fısıldaşmaları çoğalınca Dayık misafirleri tekrar masa başına davet etti, parmağıyla renkli bir tabağı gösterdi. "İşte, bahsettiğim deli bal," dedi. "Fazlası zehirdir." Şaka yapmadığının altını çizdi. "Gerçekten!"

Uzaktan bakanın bile kolayca anlayacağı gibi yeğenin yanından pek ayrılmayan misafir kız, işaretli tabaktan ekmeğine bir parça bal sürerek ilk tadımı yaptığında, "On üzerinden on!" diye bağırdı. "Bu bal deliyse ben de onun gibi olmaya razıyım!"

Ahşap kulübenin içinde lezzet rüzgârları eserken çiftliğin konukları, "Her günümüz bal tadında geçsin," diyerek birbirlerine sebepsiz sarılıyorlardı. Kaşıklar bir tabaktan diğerine hızla geçiyor, ballı ekmekler masanın üzerine altıgenlerden oluşan petekler misali diziliyordu.

Çiftliğin konukları sadece balın değil ânın tadını da çıkarırken kulübenin kapısı birden açıldı. Kır saçlı, kır sakallı bir adam gülümseyerek içeri girdi. "Büyükbabamız," dedi ev sahipleri.

"Ama yanındakileri biz de bilmiyoruz."

Büyükbaba, "Müşterilerim..." diyerek tanışmayı kısa tutarken iki eliyle genç misafirlere "kalkmayın" işareti yaparak DayıK'ı yanına çağırıldı. Müşterilerine kovanların bölgesini gezdirdiğini, onların da bal tadımı için geldiklerini söyledi.

Yeni gelen iki konuk için de sunum tabakları hazırlanırken Büyükbaba, "Sis çöküyor," diye fısıldadı pencereden bakarak. Torunlarının arkadaşlarına döndü sonra da: "Sizler de evlerinize geç kalabilirsiniz."

"Geç kalalım hatta hiç gitmeyelim," dedi içlerinden biri. "Keyfimiz yerinde nasılsa!"

Büyükbaba kulübeye dolan genç coşkuyu gülümseyerek karşılarken ne mekândan ne de zamandan şikâyetleri olan misafirleri kendi hâllerinde bıraktı. Müşterilerine dönerek, "Karadeniz'de yağmurun her an yağması gibi..." dedi. Sonra tekrar pencereden bakarak, "Sisin çökmesi de olağandır," dedi. Büyükbaba Baldat cümlesini henüz bitirmişti ki müşteriler, "Gitmeliyiz," diyerek ayağa kalktılar. Ellerindeki bal tabaklarını masaya bırakarak, "Acelelerimiz var," diye eklediler.

İki müşteri içerdekilere hızlıca hoşça kal diyerek kulübenin kapısına yöneldiklerinde Büyükbaba duvarın dibindeki

koltukta oturuyordu. "Boşuna yol ölçmeyin," dedi "Buradaki misafirliğinize hava karar verir."

Karadeniz havasına yabancı müşteriler el sallayarak kapıdan çıktıklarında su buharından bir duvarın içine girdiler. İki hayalet benziyorlardı, birkaç metre ilerledikten sonra çiftlik çıkışı kapısını aramaya başladılar.

"Araba yakında olmalı," dedi biri.

"Nereye bastığımı bile göremiyorum?" diye bağırdı öteki de.

"Baldat Baba haklıymış, bu şartlarda yola çıkmak tehlikeli."

"Dönmek bazen iyi bir karar olabiliyormuş!"

Gri dumanların içinde başlarını aşağı yukarı salladılar. Arkaya baktıklarında büyük ahşap kapıyı seçebildiler. Birbirlerine bakışmadan kulübeye dönerek kapıyı birlikte açtılar.

"Bir kez daha hoş geldiniz," dedi Büyükbaba Baldat. Geniş gülümsemesiyle birlikte iki elini birden açtı. "Lütfen sabırlı olunuz. Havanın ağırlığı geliir... Geçer!"

Müşteriler boş bıraktıkları koltuklara bir kez daha yerleşirlerken, "Bildiğimiz sislere benzemiyor," dedi içlerinden biri. Sesi sanki içine kaçmıştı.

Büyükbaba Baldat, başıyla adamı onaylarken, "Buranın

sisi..." dedi, "adamı olduğu yere çivi gibi çakar."

"Peki sis ne zaman kalkar?"

"İstediği zaman," dedi büyükbaba. Bir eliyle sakallarını düzeltti.

Genç misafirler, "Okulda sis tatili olur mu?" diye gülüşürlerken müşteriler büyükbabaya gözlerini dikmişti. "Yani?"

Gerçek bir yanıtı ihtiyaçları vardı.

"Bazen bir saat bazen iki gün sürer," dedi büyükbaba. "Buradaki hava oyunlarına akıl sır ermez!"

Dayık, misafirliğin biraz daha uzayacağını anlayınca, yiyecek ve içecek getirmek için büyükbabadan izin istedi.

"Eğer gidebilirsen..." dedi. "Kovanları da kontrol et, kapakları açık kalmış olmasın."

Dayık kapıdan çıkar çıkmaz gençler aralarında "ne zaman geri döner" isimli bir tahmin oyunu başlatmış, büyükbaba bile onlara katılmıştı.

"Burayı avucunun içi gibi bilir," dedi. "Sise rağmen on dakikada gelir."

Aralarında on beş dakika diyenler, bir saate döner diyenler

bile vardı.

Müşteriler ise değil oyuna katılmak, ortadaki masaya bile yaklaşmadan pencerenin önünde sisli havayı takip ediyorlardı. "Kulübenin önüne kadar gelen şu tül perde bir açılrsa..." diyorlardı, "bir daha kapanmadan içinden geçip gidelim."

Sisin aralanacağı o kısacık ânı bile kaçırmak istemiyorlardı.

Dayık el lambası yardımıyla yürümeye çalışırken, ayakları toprağa değil de sanki yere serilmiş bir bulutun üzerindeydi. Bir ayağını yukarı çekerken diğeriyle tüm gücüyle yere basıyor, sık adımlarla ilerliyordu. Genç adam uzaktan dumanın içinde süzülen bir ışık gibi görülüyordu.

Ezbere bildiği yolu geçerken havanın bir an değişmesiyle yolun ne kadar uzadığını düşündü. Sisten önce koşarak gidebildiği bir yere emekler gibi yürümesi, içinde yaşadığı

şartlara rağmen onu gülümsetti. Büyükbabaya bir kez daha hak verdi. Yaşama dair tüm dersleri ondan aldığını hatırlayarak "yol ölçmeyin" derken tam olarak neyi anlatmak istediğini o an kavradı. "Yine mi ya büyükbaba? Hep mi haklısın!" dedi, içinden değil bir hayli yüksek sesle.

Kovanların olduğu bölgeye vardığında ilk olarak yeşil kovanın

başına gitti. Kendi elleriyle koyduğu için kolayca bulduğu eldivenlerini ve maskesini taktı. Kovandaki peteklerden en önemli olanı çıkartarak el lambasını üzerine tuttu.

“Nasıl ya! Bir saat önce yerindeydi.”

Sisin gözünü yanılttığını düşünerek tekrar tekrar baktı. Bir daha, sonra bir kez daha baktı. *O* yerinde değildi!

Peteği yerine koyarken maskesini ve eldivenlerini hızla yere attı. Onun yokluğunu bildirmeliydi, ailenin bir an önce haberi olmalıydı. Dönüş yolunda birkaç kovana, yerdeki taşlara ayağı takıldı. Akli tek bir yere takılmıştı, nereye gitmişti? Her gün altında dinlendiği ağacın yerini dahi unutarak başını çarptı. Durakladı, elini alınına götürdü, olmaz bir şey diyerek yoluna devam etti. *O* yoktu! Başının acımasıyla vakit kaybedemezdi, tekrar kulübeye yöneldiğinde yeğenlerini defalarca salladığı salıncağa takılarak tökezledi. Birkaç saniye sendeledikten sonra kaldığı yerden devam etti.

Boşuna olduğunu bile bile kollarıyla sisi yarmaya çalıştı. Önüne yığılan su baharlarının sırası değildi, *O* yoktu! Bir rüyanın içinde yürür gibi geldiği kulübenin kapısında durakladı, derin bir nefes aldı, bir eliyle alınını sildi. Islanmıştı.

Kapıyı açar açmaz, “Elizabeth yok!” dedi. Büyükbabaya bakıyordu. Nefes nefese, ne dediği zar zor anlaşılıyordu.

“Oysa misafirlerimizle gezerken oradaydı!”

Büyükbaba Baldat, ağır ağır yerinden kalktı. Önce müşterilerine sonra da torunlarının arkadaşlarına baktı.

“*O* bulununcaya kadar buradasınız,” dedi. “Sis dağılsa bile.”